Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem.*

Rok XIV. **Kraków, dnia 17 kwietnia 1931** **Nr. 11.**

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Cena abonamentu:

Abonament kwartalny	4 Zł
„ półroczny	8 Zł
„ roczny	16 Zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wieczór
Rękopisów Redakcja nie zwraca

Redakcja i Administracja **Kraków, Grodzka 43**
Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342

Ogłoszenia:

Wiersz milim. 1 szp. na okładce	**40 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. na I. str. okładki	**60 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. w tekście . . .	**60 groszy**

Cała strona okładki **Zł 200,** Pół strony **Zł 100,** Ćwierć strony **Zł 50,** Ósma strony **Zł 25**
Cała strona w tekście **Zł 300,** Pół strony **Zł 150,** Ćwierć strony **Zł 75,** Jedna ósma strony **Zł 37·50**

AKTUALJA PRAWNO-SKARBOWE.

Obowiązek przedstawienia płatnikowi konkretnych faktów, stwierdzających źródło dochodu, istnieniu którego płatnik zaprzecza.

„Niewykazanie przez płatnika w postępowaniu wyjaśniającem twierdzeń negatywnych nie uzasadnia zaoczności, jeżeli władza skarbowa nie przedstawiła mu do wyjaśnienia wzgl. odparcia konkretnych faktów“ (Wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego L. rej. 4058/28).

Częstem ostatnio zjawiskiem jest zarzut, wysunięty przez władze skarbowe, iż dany płatnik posiada jakieś utajone źródła dochodu. Nadaremnie płatnik broni się, iż o tego rodzaju źródle swego dochodu dowiaduje się dopiero z wezwania władzy skarbowej. Władza skarbowa najczęściej uznaje wyjaśnienia danego płatnika za niewystarczające, płatnik wpada w t. zw. „zaoczność“ i wymair następuje z urzędu. Jak na tem wychodzi płatnik, o tem najlepiej świadczy codzienna praktyka skarbowa: podatek się egzekwuje, albowiem odwołanie nie wstrzymuje egzekucji, a ewentualne późniejsze uchylenie wymiaru bynajmniej jeszcze nie oznacza zwrotu wyegzekwowanych sum. Zalicza się je na poczet innych podatków. A wszystko to jedynie z tej pospolitej przyczyny, że nie sposób udowodnić faktu negatywnego, iż rzekome źródło dochodu nigdy nie istniało.

Obecnie Najw. Trybunał Administracyjny uznał powyższe postępowanie władz skarbowych za błędne, wychodząc z następującego założenia: Zasada, iż płatnik w razie złożenia niewystarczających wyjaśnień wpada w zaoczność, ma zastosowanie tylko w tym wypadku, o ile chodzi o okoliczności faktyczne, co do których władza skarbowa w postępowaniu wyjaśniającem żądała od płatnika dowodów, wzgl. o ile okoliczności takie wogóle dowodami mogą być poparte. Wynika więc z tego, że nie może być orzeczona zaoczność co do takich okoliczności faktycznych, których zajście płatnik wprost zaprzecza, gdyż nie może być obowiązkiem strony dowodzenie twierdzeń negatywnych, a przeciwnie — władza winna przedstawić płatnikowi w takich wypadkach do wyjaśnienia konkretne fakta pozytywne, by dać mu możność odparcia ich w wypadku, gdy im zaprzecza. Gdy więc np. władza skarbowa zarzuca płatnikowi, iż osiągnął dochód z handl manufakturą, to nie wystarcza podanie do wiadomości płatnika jedynie zarzutu powyższego, lecz należy — w wypadku, gdy płatnik temu przeczy — podać mu konkretne fakty, stwierdzające, iż rzeczywiście zajmuje się handlem manufakturą. Dopiero po przedstawieniu płatnikowi konkretnych faktów pozytywnych, gdy ten ich nie odeprze, może władza skarbowa dokonać wymiaru z urzędu, gdyż płatnik wpadł w zaoczność wobec niemożności odparcia przedstawionych mu konkretnych faktów.

Powyższy wyrok Najw. Trybunału Administracyjnego ma doniosłe znaczenie dla wielu płatników, którym władza skarbowa zarzuca jakieś zgoła im nieznane „znakomicie prosperujące interesy“, których niewątpliwie każdyby z nich sobie życzył, lecz będące przeważnie tworem bujnej wyobraźni złośliwych konkurentów. Gazeta Handlowa

DECYZJA KOMISJI SZACUNKOWEJ UZNAJĄCA KSIĘGI HANDLOWE ZA NIEPRAWIDŁOWE MUSI BYĆ PŁATNIKOWI DORĘCZONA.

Jak to Najwyższy Trybunał Administracyjny z nadesłanych przez pozwaną władzę akt sprawy skonstatował Urząd Skarbowy w Krakowie wystosował do skarżącego pismo z dnia 17. czerwca 1927 r. L. 5383 z zawiadomieniem, iż Komisja szacunkowa na podstawie protokolu sprawdzenia ksiąg handlowych z dnia 16. marca 1927 uznała księgi te za niekompletne i nieprawidłowe, albowiem skarżący prowadzi tylko księgę kasową i salda konti, które nie dają całokształtu obrotów przedsiębiorstw.

Atoli akta sprawy nie wykazują, aby powyższe pismo sporządzone zresztą po ukończeniu postępowania wymiarowego i po wniesieniu odwołania przez skarżącego, a wysłane jak to stwierdza wyciąg z książki pocztowej bez potwierdzenia odbioru jako list zwykły, zostało temuż skarżącemu prawidłowo doręczone, przeciwnie z treści oświadczenia skarżącego, złożonego po myśli art. 90 ustawy przed Komisją Odwoławczą należałoby wnioskować, iż pismo powyższe nie doszło do jego wiadomości.

Z uwagi na pozytywne postanowienie art. 76 ustępy 3 i 4 oraz art. 88, art. 89 i art. 91 ustęp 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15. lipca 1925 r. pozycja 550/25 Dz. Ust. Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał, iż wskutek tego braku naruszono ze szkodą dla skarżącego istotne formy postępowania administracyjnego i uchylił skarżone orzeczenie. Wyrok z dnia 3. października 1930 r. L. rej. 1482/30 w sprawie skargi Dawida Schreibera.

—o—

OBRÓT A KATEGORJA ŚWIADECTWA PRZEMYSŁOWEGO.

„Suma obrotu nie wchodzi w rachubę przy określeniu kategorji świadectwa przemysłowego“. (Wyrok Izby II. Sądu Najwyższego Nr. 4/1929).

Urząd Skarbowy, a następnie Sąd Okręgowy ukarały S. K. grzywną za nabycie świadectwa przemysłowego III. kategorji, zamiast II., a to z tej zasady, iż obrót jego przedsiębiorstwa wynosił ponad 100.000 zł., a więc, zdaniem Urzędu Skarbowego obowiązany był nabyć świadectwo przemysłowe II-ej kategorji.

Sprawa oparła się o Sąd Najwyższy ze skargi S. K., który poniósł słuszny zarzut, że ustawa nie uzależnia kategorji świadectwa przemysłowego od rocznego obrotu, osiągniętego przez dane przedsiębiorstwo handlowe.

Sąd Najwyższy całkowicie przychylił się do skargi powyższej i uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego, wychodząc z założenia, że ustawa o państwowym podatku przemysłowym uzależnia ceny świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw hadlowych od klasy miejscowości i od cech zewnętrznych tego handlu, wskazanych w rozdziale I. lit. A. cz. II. zał. do art. 23 ustawy, dla przedsiębiorstw zakupu zawodowego bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych — od rocznej sumy skupu, suma zaś obrotu rocznego, podlegającego oddzielnemu opodatkowaniu w postaci podatku od obrotu, przy określeniu kategorji świadectw pzemysłowych, w myśl przepisów ustawy wcale w rachubę nie wchodzi.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Rok XIV | Kraków, dnia 17 kwietnia 1931 | Nr. 11

TREŚĆ NUMERU:

Do jakiego terminu należy wnieść odwołania od wymiaru podatku przemysłowego?

Ponieważ w tym kierunku panuje często niezrozumienie pouczenia, zawartego na odwrocie nakazu płatniczego, przeto wyjaśniamy, że: a) płatnicy wymienieni w art. 54, t. j. **spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością**, które na zasadzie swych statutów lub specjalnych przepisów są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach, lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom, winny wnosić odwołania w ciągu **dni 14-tu, licząc od dnia następnego** po doręczeniu zawiadomienia do właściwej Izby Skarbowej, względnie — o ile to tyczy spółek akcyjnych, — do Ministerstwa Skarbu.

b) wszyscy inni płatnicy, t. j. **kupcy**, przemysłowcy, rękodzielnicy, zawody wolne i t. d. winni odwołania wnieść najpóźniej do dnia 15 maja b. r.

Istnieje również rozbieżność zapatrywań w takich wypadkach, gdy nakaz płatniczy został doręczony po 15 kwietnia. Wedle bowiem art. 78 ust. 2: „w razie rozesłania nakazów płatniczych po 15 kwietnia terminy wyznaczone do wniesienia odwołania będą odpowiednio przedłużone". — Jednak władze skarbowe zgodnie z przepisami ustawy obwieszczają zapomocą afiszów, rozlepianych w urzędach, względnie zapomocą informacyj w czasopismach, że dnia 15 kwietnia rozesłano nakazy płatnicze, tak, że miesiąc od upływu rozesłania nakazów nastąpiło **po 15 kwietnia).**

A zatem bez względu na to, czy ktoś otrzymał nakaz płatniczy przed 15 kwietnia, czy też po tym terminie (n. b. przed 15 maja), winien bezwzględnie odwołanie wnieść najdalej do dnia 15 maja.

—o—

NIENOTOWANY SPADEK SPOŻYCIA

Tegoroczny sezon na owoce południowe, pomarańcze i mandarynki był słaby. Rok obecny jest wyjątkowym i kupcy nie pamiętają tak niskiej konsumcji. Jest to objaw trudny dość do wytłómaczenia. Prawdopodobnie wpływa na to ogólny kryzys. Sprzedaż w obrocie krajowym jest dokonywana prawie wyłącznie za gotówkę. Na owoce południowe kupcy otrzymują kredyt do 45 dni.

W ostatnich latach wciąż zwiększa się przywóz skórki pomarańczowej w stanie świeżym. I tak w r. 1928 sprowadzono 877 centnarów, 1929 — 1.031 ctn. a w 1930 — 1.174 centnarów. Zjawisko powyższe tłómaczyć należy tem, że cło na pomarańcze stosunkowo jest bardzo wysokie i kontyngenty przywozowe dla przemysłowców są niedostępne. Próby sprowadzenia skórki pomarańczowej w słonej wodzie nie udały się, obecnie postarano się o inne sposoby otrzymywania świeżych skórek. Pomarańcze są obierane w Wiedniu lub Hamburgu, środki sprzedawane na miejscu za bezcen od 2 do 4 fenigów za sztukę, skórki pomarańczowe importuje się do Polski i wówczas opłacają one cło w wysokości zł. 45.50 za 1000 kg., przyczem przychodzą do Polski, opakowane w workach za frachtem przyśpieszonym. Normalnie na trzeci dzień są już oclone, przez co towar się nie psuje.

—o—

Co winien wiedzieć składający zeznania o dochodzie?

Do 1 maja b. r. należy złożyć zeznania o dochodzie osiągniętym w roku 1930 (na r. 1931).

I.

Podatek wymierza się głowie rodziny, a wymierza się go od dochodu nie tylko głowy rodziny, ale także innych członków rodziny, o ile żyją z głową rodziny we wspólnem gospodarstwie i o ile głowa rodziny ma prawo rozporządzać tym dochodem.

Jeżeli więc ktoś ma syna lub córkę, którzy pracują zawodowo i otrzymują płacę miesięczną, to dochodów takiego dziecka nie można doliczać do podlegającego podatkowi dochodu głowy rodziny, ponieważ syn lub córka mogą rozporządzać sami dochodem, uzyskanym swą pracą i głowie rodziny nie przysługuje prawo rozporządzania tym dochodem. Podobnie także nie można głowie rodziny doliczyć do dochodu, podlegającego podatkowi, dochodu żony, żyjącej w seperacji.

II.

Którzy kupcy mają obowiązek złożenia fasji?

Spoczywa on na wszystkich kupcach, którzy wykupili w r. 1930 patenty I., II. i III. kategorii handlowej, a mieszkali w miastach, zaliczonych do I. i II. klasy (Kraków, Bochnia, Tarnów i t. d.), zaś w miejscowościach należących do III i IV klasy mają obowiązek składania fasji tylko kupcy I. i II. kategorji.

III.

Osoby, których główny dochód płynie z przedsiębiorstw IV. kategorji handlowej, lub też z przedsiębiorstw rzemieślniczych, dla których wogóle niema obowiązku wykupu świadectwa przemysłowego, lub też wykupują tylko świadectwo przemysłowe VIII. kategorji, mają obowiązek składania zeznania o dochodzie tylko na wezwanie urzędu skarbowego. W miejscowościach, zaliczonych przez ustawę o podatku przemysłowym do III. i IV. klasy, także i kupcy III. kategorji mają składać zeznania tylko na wezwanie Urzędu skarbowego.

IV.

Jak należy obliczyć swój dochód?

Przedewszystkiem wyjaśnić należy, że nadzwyczajne dochody, które nie stanowią perjodycznych wpływów, **nie** podlegają podatkowi dochodowemu. Jeżeli więc ktoś otrzymał w ciągu roku 1930 spadek lub darowiznę, jeżeli ktoś wygrał los loterji klasowej i t. p., nie podaje w zeznaniu otrzymanej lub wygranej kwoty jako dochodu; jeżeli natomiast otrzymaną w ten sposób gotówkę tak użył, że przynosi ona dochody, to dochody te musi podać w swojem zeznaniu.

Nie uważa się również za dochód sum, uzyskanych z realizacji majątku; naprzykład ktoś sprzedał dom; suma uzyskana ze sprzedaży nie jest oczywiście dochodem.

Zeznanie o dochodzie zawiera szereg rubryk dla różnego rodzaju dochodów.

Osobno należy podać dochód z gruntów, osobno dochód z budynków, przedsiębiorstw, zajęć zawodowych, tantiem, kapitałów pieniężnych, oraz uposażeń służbowych, emerytur i najemnej pracy.

V.

Za dochód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty całoroczny **czysty czynsz** za domy, lokale i place, z potrąceniem wydatków na utrzymanie domu, amortyzację itd.

Za dochód zaś z budynków, zajmowanych w całości lub w części przez samego właściciela, lub członków jego rodziny uważa się czystą wartość użytkowania, jaką budynek lub części tegoż stanowią.

Domy, przeznaczone na cele mieszkaniowe, wybudowane względnie ukończone po 20 maja 1925, mogą korzystać ze zwolnienia od podatku dochodowego, o ile właściciel wniesie przed dokonaniem wymiaru podanie do właściwego Urzędu skarbowego.

Informacje, tyczące się właścicieli realności, podajemy w odrębnym art. na końcu niniejszego.

VI.

Za dochód z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych uważa się: procenty od pożyczek, wkładów lub rachunków bieżących i od innych lokat pieniężnych, procenty od procentów i innych nieotrzymanych w terminie sum; kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacony w terminie procent; procenty z interesów wekslowych; procenty od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych, dywidendy od akcyj i udziałów itp.

VII.

Przy ustalaniu dochodu z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę zmiany ich wartości kursowej, z wyjątkiem papierów, będących w posiadaniu tych przedsiębiorstw, w których obroty papierami wartościowymi są przedmiotem interesu handlowego.

VIII.

Za dochód z przedsiębiorstwa uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzach lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z przedsiębiorstwa, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznem prawidłowem odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po strąceniu strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu.

Dla przedsiębiorstw handlowych prowadzących księgi handlowe, sprawa jest prosta, ponieważ wszystkie wyżej wymienione przychody i wydatki dadzą się z łatwością stwierdzić z ksiąg.

Trudniej przedstawia się sprawa dla przedsiębiorstw nie prowadzących ksiąg handlowych, a przedsiębiorstw tych jest u nas conajmniej 95 na 100.

Przedsiębiorstwo nie prowadzące ksiąg handlowych nie jest w stanie z ścisłością ustalić swojego dochodu. Obliczenie dochodu może tutaj nastąpić tylko w przybliżeniu.

Władze skarbowe postępują w ten sposób, że przyj-

mują dochód w stosunku procentowym do ustalonego przez komisje szacunkowe obrotu danego przedsiębiorstwa.

Dla każdego, znającego stosunki dzisiaj w handlu panujące, jest rzeczą jasną, że tego rodzaju metoda obliczania dochodu jest z gruntu fałszywa. Władza skarbowa, obliczając w ten sposób dochód, nie uwzględnia zupełnie strat, przed jakiemi żadne przedsiębiorstwo w obecnych warunkach uchronić się nie mogło i ustalać będzie dochody w większości wypadków zupełnie fikcyjnie.

Przedsiębiorstwa, nie prowadzące prawidłowych ksiąg handlowych, nie mogą już potrącać wszystkich wyżej wymienionych pozycyj, lecz władze wymiarowe przyjmują szablonowo, że ich dochód netto, podlegający opodatkowaniu, stanowi kwota, powstała przez pomnożenie sumy obrotu, ustalonej za ostatni rok przez odnośny „procent dochodowości“.

Przykład: Sklep galanteryjny, detaliczny; stawka średniej dochodowości wynosi 12%, obrót za rok 1930 wynosi zł. 25.000.

A zatem 25.000×12%=3,000; ta kwota stanowi dochód z którego potrącić można wszystkie w tym ustępie wyliczone podatki i opłaty, które w roku 1930 rzeczywiście zostały zapłacone (a nie wymierzone, zaległe).

Uwaga! „Stawki średniej dochodowości“, ogłosimy w najbliższym numerze.

Co można potrącić?

Od ustalonego w ten sposób dochodu potrącone być mogą wszystkie w r. 1930 zapłacone podatki bezpośrednie, państwowe i samorządowe (z wyjątkiem podatku dochodowego i majątkowego), premje ubezpieczeniowe, które płatnik wpłaca za siebie lub członków rodziny do Kas zapomogowych, emerytalnych, Kas chorych, od ubezpieczenia od wypadków najwyżej w kwocie 300 zł. na każdą ubezpieczoną osobę. Premje wpłacone tytułem ubezpieczeń na wypadek śmierci lub dożycia, mogą być potrącane również tylko w wysokości 300 zł. na każdą ubezpieczoną osobę, w łącznej jednak kwocie z tego tytułu nie można potrącić więcej, jak 600 zł.

Świadczenia socjalne, które pracodawca ponosi w swojem przedsiębiorstwie, podlegają potrąceniu, jako koszta administracyjne w całej faktycznie poniesionej wysokości.

Po obliczeniu w opisany wyżej sposób dochodu, płatnik przekona się, jaką kwotę wynosi dochód jego, podlegający opodatkowaniu.

Potrącenia z powodu liczebności rodziny.

W zeznaniu należy wymienić osoby, pozostające na utrzymaniu płatnika, stosunek ich pokrewieństwa do płatnika oraz ich wiek.

Jeżeli dochód płatnika nie przekracza kwoty 7,200 złotych, płatnikowi przysługuje zniżka podatku o 2 stopnie na każdą pozostającą na jego utrzymaniu osobę powyżej jednej. Jeżeli naprzykład płatnik ma na utrzymaniu 3 osoby, to podatek jego obniża się o 4 stopnie.

Jeżeli natomiast płatnik ma dochodu więcej, niż 3.600 zł. rocznie, a nie ma nikogo na swojem utrzymaniu, to podatek jego podwyższa się o 20 procent (t. z. kawalerski podatek).

Płatnik powinien także w zeznaniu o dochodzie podać takie nadzwyczajne okoliczności, które osłabiają jego siłę płatniczą, naprzykład nieszczęśliwe wypadki, długotrwała choroba płatnika, lub któregoś z członków rodziny, zawieszenie wypłat, pożar itp. Jeżeli dochód płatnika nie przekracza kwoty 12.000 zł., komisja może obniżyć wymiar w takim wypadku o 3 stopnie.

Sposób złożenia zeznań.

Zeznania należy składać bądź pisemnie, bądź ustnie. Pośrednictwo poczty (listem poleconym) jest dopuszczalne. Urzędy skarbowe obowiązane są wydawać pokwitowania na złożone im zeznania. Formularze otrzymywać można w Urzędach skarbowych.

Kara za niezłożenie zeznania.

Niezłożenie zeznania w terminie, mimo publicznego wezwania obłożone jest grzywną od 3 do 100 zł., niezłożenie zeznania w terminie, mimo osobnego wezwania — grzywną od 1 do 250 zł.

Tabela stawki podatkowej jest umieszczona na formularzach zeznania.

Obliczenie podatku następuje według tej tabeli z zastrzeżeniem, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia, po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

Na przykładzie przepis wygląda następująco:

rzeczywisty dochód wynosi . . .	Zł. 16.100
podatek według poz. 35 . . .	„ 1.156
I. różnica	Zł. 14.944
najwyższy dochód bezpośredniego niższego stopnia poz. 34	Zł. 16.000
podatek według poz. 34 . . .	„ 1.040
II. różnica	Zł. 14.960
Wobec tego, że II. różnica jest większa od I., sumę podatku otrzymamy, odejmując	Zł. 16.100
	„ 14.960
podatek	Zł. 1.140

Rubryka 2, strona druga fasji: wstawiają (**właśc. domów**) swe dochody z czynszów brutto wraz z wartością ich własnego mieszkania, o ile mieszkają we własnym domu, z wartością mieszkania stróża, mieszkań członków rodziny (chociażby ci mieszkali bezpłatnie), jako sumę, która byłaby osiągalna tytułem czynszu w roku 1930.

Suma osiągnięta z tego dochodu, bez jakichkolwiekbądź potrąceń, będzie wstawiona do rubryki II., o ile podatnik jest właścicielem domu.

W rubryce 3 wpisują **kupcy** lub **przemysłowcy** dochód ze swego przedsiębiorstwa. Normy tego dochodu obliczyć można na zasadzie tabelki średniej dochodowości (którą umieścimy w nast. numerze). Lista ta ustala w przybliżeniu dochodowość poszczególnych zawodów, tak handlowych, jak przemysłowych, a posiłkować się nią należy, o ile podatnik nie prowadzi prawidłowych ksiąg handlowych, któremi byłby w stanie udowodnić swój dochód.

Sumę tego dochodu (np. jak nasz przykład: 3000 zł. wpisuje się: 1) w rubrykę 3, oraz 2) w rubrykę 6 (o ile dany kupiec prócz dochodu z przedsiębiorstwa — żad-

nych innych nie ma). W rubryce 3 względnie 6 umieszczony będzie cały dochód (a więc 3.000 zł.), potrącenia zaś z tytułu zapłaconych podatków i t. d. wyszczególnia się w rubryce 5 na str. 3.

Na stronie 3-ciej w rubryce I. mogą tylko właściciele realności potrącać: a) sumy wpłacone tytułem odsetek od długów; b) sumę policzoną za mieszkanie stróża, dalej sumę, która została zużytą celem zachowania i zabezpieczenia dochodu, c) wszelkie wydatki i reparacje nieodzowne, poczynione w realności w ciągu 1930 r.

Potrąceniu nie ulegają jednak wydatki inwestycyjne, lecz jedynie konieczne wydatki reparacyjne. Prócz tego d) można potrącić tytułem zużycia wartości realności kwotę do wysokości 2 proc. sumy szacunkowej, przyjętej ostatnio jako wartość obecna realności przez państwowy Zakład ubezpieczenia od ognia.

W rubryce 3, strona trzecia, może podatnik potrącić kwoty, opłacane tytułem premij, o ile on lub członkowie jego rodziny są ubezpieczeni w Kasach zapomogowych, emerytalnych, w Kasach Chorych, ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i stowarzyszeń pogrzebowych.

W rubryce 4 potrącić może podatnik premje, które wpłacił od ubezpieczenia na wypadek śmierci lub na dożycie dla siebie i na jego utrzymaniu będących członków rodziny.

W rubryce 5 można potrącić:

a) właściciele realności podatek od nieruchomości;
b) wszyscy inni: zapłacony w 1930 roku patent, podatek obrotowy, podatek lokatorski, wodociągowy, domestykalny (żydowska gmina wyznaniowa) i inne świadczenia podatkowe, prócz podatku majątkowego i dochodowego oraz opłaty Kasy Chorych, ubezpieczeń socjalnych itd.

Kwity tych podatków posiada każdy podatnik, powinien je na jednym arkuszu odpisać i dołączyć jako wyjaśnienie do poz. 5.

W rubrykę 6 wpisuje się sumę odliczeń.

W rubrykę 7 wpisuje się ostateczną kwotę, podlegającą opodatkowaniu. Suma ta powstanie przez odjęcie od sumy, wymienionej w rubryce 3 względnie 6 (str. 2) — sumy ogólnej odliczeń.

Przyjmijmy, że dochód 3.000 Zł. po potrąceniu tych wszystkich podatków i innych zredukuje się do sumy 2.200 zł. Z tej sumy można znów tytułem będących na utrzymaniu podatnika członków rodziny, naprzykład rodziców, dzieci, potrącić dla każdego na utrzymaniu będącego 2 stopnie.

Skoro kwota 2.200 zł. jest w stopniu dochodu 8, redukuje się suma, która podlega dochodowemu podatkowi o 2 stopnie, czyli do 1.900 zł., o ile by na utrzymaniu podatnika były 2 osoby. O ileby taki podatnik miał na utrzymaniu żonę i 4 dzieci, to nie podpadałby wogóle pod obowiązek płacenia podatku dochodowego, bo jego dochód obniżyłby się o 8 stopni.

Przyznanie się do bankructwa polityki etatystycznej

Prywatny handel rolniczy:

„Nie jest rzeczą pocieszającą, że nasza spółdzielczość nie jest w stanie zaspokoić potrzeb rolnictwa w zakresie wymiany. Gdy jednak spojrzymy w perspektywie historycznej na rozwój kooperacyj, rzecz staje się wytłumaczoną. Celem prywatno-gospodarczych czynności człowieka jest zysk. Po stworzony przez inicjatywę indywidualną zysk przemysłowy czy kupiecki sięgają zrzeszenia bądź zsyndykalizowanych dostawców w tym wypadku rolników (np. związki plantatorów), bądź spółdzielnie producentów mleka, jaj etc. Ale naprzód musi być zysk i o niego chodzi. — Rozumiemy różnicę w możliwości stworzenia zysku przez sprężystą, bezpośrednio dla siebie pracującą prywatną inicjatywę kupiecką, — wynajdującą rynki zbytu, torującą do nich drogę i zabiegającą o nabywcę, a ciężką nieobrotną spółdzielnią, obarczoną zawsze znacznemi kosztami administracyjnemi.

Spółdzielczość jest koroną, która opiera się na gruncie przygotowanym przez inicjatywę prywatną. W klasycznym kraju kooperacji rolniczej, jakim jest Dania, istniało jeszcze w 1924 roku obok 50 betoniarń spółdzielczych 14 prywatnych, w przodującym kraju drobno-rolniczym, jakim jest Belgja, spółdzielczość dotąd gra rolę raczej regulatora cen dla sprawnie obsługującego rolnictwo handlu prywatnego lub na zasadach kapitalistycznych pracujących przedsiębiorstw organizacyj rolniczych. Znane jest niepowodzenie w obliczu kryzysu Poolów kanadyjskich, do których nie należący fermerzy uzyskiwali w listopadzie roku ub. o 50—75% więcej w gotowce za swe zboże niż zrzeszeni w Poolach, domagający się skutkiem tego wolnej ręki w sprzedaży zboża.

Jesteśmy gorącymi zwolennikami spółdzielczości, ale właśnie w trudnych czasach dekonjunktury kupiec prywatny ma większą łatwość dotarcia do odbiorcy. Było charakterystyczne np. wycofywanie się producentów belgijskich ze wspólnej sprzedaży winogron, aczkolwiek cała produkcja jest scentralizowana w jednym okręgu, wszyscy plantatorzy są zrzeszeni, eksport niemal bez reszty jest dokonany na jednym rynku i towar posiada wyrobioną markę: spółdzielczy zbyt wyrażał się już sumą 50 miljonów fr., czyli obejmował połowę wartości zbioru, okazało się jednak, że z chwilą narastających trudności w Anglji korzystniej było zwrócić się do pośrednictwa kupców prywatnych. W mającej się ukazać w Bibljotece Puławskiej pracy o „obrotach ziemiopłodami w drobnych gospodarstwach w Polsce“ stwierdza Inż. W. Nowicki, że rola spółdzielń w sprzedaży ziemopłodów była niekorzystna dla rolników i to na obszarze całego kraju.

Gdyby kto sobie zadał trudu policzenia, jakie sumy z funduszów publicznych kosztuje u nas od chwili odbudowy państwa tworzenie jednych a podtrzymywanie innych gałęzi kooperacyj, otrzymałby liczby zastanawiające. Swego czasu p. Helsted, Dyr. Erhversdirektoratet w duńskiem Ministerstwie Rolnictwa, podniósł w rozmowie o możliwościach rozwoju kooperacyj w Polsce dwa główne warunki jej powodzenia w rolnictwie: wzajemne zaufanie i solidność świadomie zrzeszonych członków oraz dobre stosunki komunikacyjne: do wymienionych dodajmy jeszcze jedną tru-

dność. opanowywanie spółdzielczości przez czynniki polityczne.

W interesie rolnictwa, dla którego spółdzielczość jest przecież środkiem a nie celem samym w sobie, leży:

a) zachęta ze strony państwa do tworzenia warstwy kupieckiej przez faktyczne zrównanie w przywilejach handlu prywatnego ze spółdzielczym, różnemi syndykatami etc.

b) poparcie wieloletniego kształcenia w zagranicznych dużych domach portowych zamożniejszych młodych ludzi, których kontyngentu dostarczyłoby w pierwszej linji ziemiaństwo, kurczące swój stan posiadania jako producentów rolnych skutkiem nieuchronnej likwidacji większej własności (dotąd na studja handlowe idzie młodzież niezamożna, kierująca się na urzędników),

c) likwidacja ujemnych skutków zniszczenia drobnego handlu zbożowego, który istniał po miasteczkach i mimo wszystkie poważne zastrzeżenia, skupiał w swojem ręku pewne fundusze, czemu rolnik mógł lepiej czy gorzej — ale w każdym razie zbyć swe produkty“.

Wyżej przytoczone słowa są wyjątkiem z artykułu p. Inż. St. Antoniewskiego pod tyt. „Na Marginesie Kryzysu Rolniczego“, ogłoszonego w „Polsce Gospodarczej“ No XI. z daty 14 marca br., który jako organ Ministerstw Przemysłu i Handlu, Skarbu, Rolnictwa oraz Komunikacji, można uważać za ustaloną obecnie opinję tych czynników, które stale od początku Państwa popierały kooperatywy, konsumy, syndykaty, spółdzielnie nie tylko zapomocą **zwolnienia od ciężarów podatkowych**, ale również **kredytami** nisko oprocentowanemi i kilkakrotnie kompletnie wskutek dewaluacji odpisanemi. Obecnie, gdy się jeden i drugi syndykat wali, poprzednio już zniszczywszy egzystencję prywatnego przedsiębiorcy, obecnie zaczyna świtać w głowach.

Przyznanie się do bankructwa dotychczasowej polityki etatystycznej atoli jeszcze nie wystarczy. O ile nie nastąpi nawrót od przywilejów, o ile linja popierania karteli i syndykatów nadal ma być utrzymywana, to z jednej skrajności wpadniemy w drugą. Gdy nie będzie przywilejów i to ani dla handlu ani dla spółdzielń, wówczas okaże się, że nie tylko rolnik ale też i przez spółdzielnie uszczęśliwiony robotnik będzie te nowotwory omijał, bo mu te konsumy mogły dać coś podczas wojny, gdy tylko konsum otrzymywał przydział żywności, dziś, nie czas miljardami popierać nieróbstwo biurokracji w spółdzielniach.

Rezolucje Zjazdu radców prawnych i kierowników Oddziałów C.Z.K.

z dnia 15. III. 1931 r.

Zjazd Kierowników i Radców Prawnych Oddziałów oraz członków - korespondentów Centrali Związku Kupców, odbyty w Warszawie 15 marca r. b. przyjął następujące rezolucje:

I) W sprawie organizacji i racjonalizacji handlu.

Zjazd uznaje za konieczne podjęcie specjalnych kroków, zdążających do zracjonalizowania i uregulowania stosunków w poszczególnych branżach przez systematyczne i pod naciskiem organizacji prowadzone prace w kierunku eliminowania szkodliwych objawów niezdrowej konkurencji, jawnie wadliwej kalkulacji oraz psychozy masowych niepunktualności w uiszczaniu terminowych zbowiązań. Zjazd uchwala podjęcie usilnej propagandy zasad społecznie zdrowego konwencjonowania się i zdrowego układania stosunków pomiędzy przemysłem i handlem oraz handlem hurtownym i detalem, widząc w tem drogę, prowadzącą, w imię wyższych interesów całego gospodarstwa społecznego, do stopniowego uzdrawiania poszczególnych branż, dotkniętych ostro przebiegającym kryzysem, a przez to masowego uodpornienia indywidualnych warsztatów.

II) Uwzględniając długotrwałą, a nader ciężką sytuację kupiectwa żydowskiego, specjalnie ostro zarysowującą się w świetle ogólnego kryzysu gospodarczego kraju — Zjazd uznaje za konieczne i w całości akceptuje podjętą przez Centralę Związku Kupców akcję, mającą na celu obronę prywatnego handlu, coraz bardziej ograniczanego w możliwościach rozwojowych przez nadmierny rozrost etatyzmu, fiskalizmu, faworyzowanie sztucznej i niezdrowej spółdzielczości oraz nierównomierne obciążenie wszelkimi ciężarami podatkowemi miasta z uprzywilejowaniem wsi.

III) Zjazd uważa za niezbędne, by zrzeszony w wolnych organizacjach handel podjął energiczną akcję na terenie wszystkich izb przemysłowo-handlowych w Polsce celem zgodnego uwypuklenia realnych potrzeb handlu nie korzystającego dotychczas z takiej opieki, jaką cieszą się inne działy gospodarstwa narodowego.

B) W sprawach podatkowych.

Zjazd wzywa Centralę Związku Kupców do jaknajenergiczniejszej obrony postulatów kupiectwa w dziedzinie postępowania wymiarowego, odwoławczego i egzekucyjnego, a w szczególności:

mając na względzie, iż projekt ordynacji podatkowej nadesłany do zaopinjowania izbom przemysłowo-handlowym daleko odbiega od realnych postulatów szerokich sfer gospodarczych, wprowadzając cały szereg obostrzeń i utrudnień w stosunku do i tak nader uciążliwego stanu dotychczasowego w tej dziedzinie, Zjazd wypowiada się za 1) wprowadzeniem w całej rozciągłości zasady jawności i współdziałania płatnika w postępowaniu wymiarowem i odwoławczem zarówno w podatku przemysłowym, jak i dochodowym, 2) za umożliwieniem obrony płatnika na komisjach odwoławczych, za zachowaniem czynnika obywatelskiego zarówno w I, jak i II. instancjach podatkowych, 3) za wybitnem złagodzeniem zasad postępowania egzekucyjnego przez zastosowanie form analogicznych do form postępowania sądowo-egzekucyjnego, a nadewszystko z obowiązkiem zachowania jaknajdalej idącej ochrony osoby i ogniska domowego płatnika.

C) W sprawie ryczałtu.

Mając na względzie, że przy wprowadzeniu ryczałtu moment stałości opodatkowania umożliwi zbliżenie się do zasad zdrowej kalkulacji w drobnym handlu, że ryczałt usunie w znacznej części dotychczasowe uporczywe śledzenie drobnych przedsiębiorstw pod względem podatkowym, że ryczałt usunie w znacznej mierze konieczność ciągłych interwencyj, odwołań i t. d., co da

ogromną oszczędność czasu zarówno dla płatników i dla władz skarbowych.

Zjazd wypowiada się za jaknajszybszem wprowadzeniem ryczałtu, przyczem powierza Centrali Związku Kupców opracowanie zasad projektu wprowadzającego ryczałt w życie.

IV. Zjazd uznaje za konieczne jaknajściślejsze skonsolidowanie i skoordynowanie prac oddziałów prowincjonalnych z Centralą Związku Kupców przez stały i nieprzerwany kontakt we wszystkich poczynaniach tak natury lokalnej, jak i ogólnej, tudzież przez ścisłe przestrzeganie wszystkich wskazań i zleceń Centrali. Zjazd, w uznaniu powagi prac Centrali Związku Kupców i w zrozumieniu konieczności stałego zasilania funduszów Centrali wpływami z oganizacyj powincjonalnych w wykonaniu ciążących na nich [illegible] statutowych — nawołuje Oddziały Związku i członków-korespondentów do zwrócenia bacznej uwagi na terminowe i regularne płacenie składki członkowskiej na rzecz Centrali Związków Kupców.

V. Zjazd w uznaniu konieczności ożywienia pracy oddziałów prowincjonalnych wzywa Centralę o przeprowadzanie częstszych odwiedzin i inspekcji oddziałów prowincjonalnych przez przedstawicieli Centrali Związku Kupców.

VI. Uznając za wysoce wskazane i wielce pożyteczne dla prac organizacyjnych i ich koordynacji utrzymanie bezpośredniego kontaktu kierowników i radców prawnych oddziałów z Centralą, Zjazd uchwala, by Centrala w miarę możności częściej zwoływała wspólne konferencje, a już obowiązkowo w okresach, po przedzających wymiary podatków obrotowego i dochodowego.

Posiadacz świadectwa przem. II. kat. może trudnić się przedstawicielstwem handlowem oraz handlem na własny rachunek

Czyniąc zadość z wielu stron do nas skierowanym życzeniom, ogłaszamy in extenso zasadnicze orzeczenie Sądu Najwyższego, rozstrzygające na korzyść podatników tę sprawę, która dotychczas rozbieżnie bywała przez poszczególne Urzędy Skarbowe załatwianą.

W dniu 21/X 1929 r. Sąd Najwyższy w Izbie II po wysłuchaniu wywodów pełnomocnika oskarżonego, adwokata Jakóba Kaliskiego i wniosku Prokuratora wydał następujący

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 21 października 1929 r. L. II. I. K. 852 29.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 4. czerwca 1929 r. zatwierdził uniewinniający wyrok Sądu Grodzkiego w sprawie Oswalda Bubera, oskarżonego z art. 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym o nieposiadanie świadectwa przemysłowego na handel towarowy, pomimo, iż B., prowadząc przedsiębiorstwo **przedstawicielstwa** firm zagranicznych, sprzedawał maszyny również na **własny rachunek.**

W uzasadnieniach wyroku Sąd Okręgowy ustalił, iż B. prowadził **jeden tylko** zakład handlowy w **jednem** pomieszczeniu przy ul. Marszałkowskiej 99, zatrudniając dwóch pracowników i posiadając świadectwo przemysłowe II kateg. na prowadzenie „przedstawicielstwa firm zagranicznych", że czynności w przedsiębiorstwie były wykonywane w ten sposób, że oskarżony częściowo sprzedawał towar **na własny** rachunek lub też komisowo, częściowo zaś dokonywał zamówień **w reprezentowanych przezeń firmach,** które dostarczały towar bezpośrednio odbiorcom, i że operacje handlowe dokonywał wyłącznie towarem i wyrobami firm reprezentowanych. Na podstawie tych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, iż czynności handlowe oskarżonego, **stanowiące istotę przedstawicielstwa handlowego,** znajdują się w ścisłej łączności gospodarczej, nie mogą być rozdzielone i stanowią jedno przedsiębiorstwo. Skarga kasacyjna zarzuca wyrokowi Sądu Okręgowego bezpodstawne uniewinnienie B. pomimo ustalenia, że prowadził on różnorakie czynności handlowe, z których jedne podpadają pod pojęcie handlu towarowego (sprzedaż na własny rachunek), drugie pod pojęcie komisu i pośrednictwa handlowego) dokonywanie zamówień w reprezentowanych firmach).

Zważywszy:

1. że ustalenie Sądu Wyrokującego czy dane przedsiębiorstwo wykonywało jeden lub więcej przemysłów, należy do istoty sprawy — i wobec tego nie może być przedmiotem kasacji;

2. że ustawa nie daje ani definicji poszczególnych przemysłów handlowych, wymienionych w cz. II. lit. A załącz. do art. 23 ustawy o pod. przem., ani nie wskazuje, jakie mianowicie czynności są właściwe i charakteryzują dany typ przemysłu handlowego;

3. że wobec tego ustalenie typu przemysłu handlowego może być dokonane bądź na podstawie notorycznych wiadomości władzy stosującej ustawę o poddatku przem., bądź na podstawie opinji rzeczoznawców;

4. że różnorakość czynności handlowych nie może być uważana za dostateczną podstawę do wielokrotnego obłożenia przedsiębiorstwa podatkiem przemysłowym w formie świadectwa przmysłowego, gdyż podatek w tej formie uzasadniony jest nie dla każdej poszczególnej czynności handlowej, lecz dla każdego **oddzielnego zakładu. oddzielnego** hand.u, przemysłu lub **oddzielnego** zajęcia przemysłowego.

5. że sprzedaż towarów na rachunek własny jest czynnością właściwą nietylko przemysłowi handlu towarowego, wymienionemu w par. 1 cz. II lit. A., ale i wszystkim innym przedsiębiorstwom handlowym, dokonywującym sprzedaży towaru, i przeto nie może stanowić cechy charakterystycznej, dającej możność określenia na tej podstawie typu przedsiębiorstwa handlowego.

6. że Sąd Okręgowy ustaliwszy na podstawie opinji biegłego, że oskarżony prowadzi jedynie przedsiębiorstwo przedstawicielstwa handlowego i wykonywał czynności właściwe dla tego typu przedsiębiorstw handlowych, miał podstawę prawną do uznania czynności oskarżonego za **jeden przemysł** pośrednictwa handlowego zobowiązujący do wykupienia **jdnego świadectwa przemysłowego.**

Sąd Najwyższy skargę kasacyjną Urzędu Skarbowego **oddala.**

Wykaz ulg podatkowych przy eksporcie

Jak wiadomo ustawa o podatku przemysłowym zwalnia od podatku obrotowego tranzakcje eksportowe, dotyczące półfabrykatów i gotowych wyrobów. Prócz tego ustawa zawiera upoważnienie dla Ministra skarbu do zwalniania od podatku eksportu surowców. Z upoważnienia tego przewidzianego w art. 94. ustawy minister skorzystał w ciągu ostatnich pięciu lat w stosunku do następujących artykułów:

1) **kopalniaki, słupy telegraficzne, węgiel kamienny i brykiety, sól kamienna, wosk ziemny, dolomit surowy i palony oraz nasiona buraków cukrowych, traw, warzyw i zbóż** — zwolnione od podtaku od chwili wejścia w życie ustawy o podatku przemysłowym z dnia 25 VIII. 1925 r. (okólnik z dnia 19. kwietnia 1926 r. Nr. DPO. 5550/III);

2) **papierówka z wyjątkiem osikowej:**

a) była wolna od podatku do dnia 31. grudnia 1928 r. (okólnik z dnia 19. kwietnia 1926 r. Nr. DPO. 555/III),

b) podlegała podatkowi według normalnej 2%-owej stawki w r. 1929 (okólnik z dnia 22. grudnia 1928 r. Nr. D. V. 9817/4),

c) na skutek indywidualnych podań może korzystać z ½% stawki na terenie izb skarbowych w Wilnie, Nowogródku i Białymstoku w okresie od 1. stycznia do 31 grudnia 1929 r. (okólnik z dnia 6. września 1930 r. Nr. D. V. 3890/4/30),

d) podlega podatkowi według ½%-owej stawki w latach 1930 i 1931.

3) **bekony**, tj. oczyszczone z sierści i grubych kości osolone, suszone połówki wieprzy — zwolnione od podatku od dnia 1. stycznia 1927 r. (okólnik z dina 7. lutego 1927 r. Nr. DPO. 14406/III/26);

4) **rośliny lecznicze i ich części, suszone jagody oraz grzyby** zwolnione od podatku od dnia 1. stycznia 1927 r. (okólnik z dnia 18. czerwca 1927 r. Nr. DPO. 6054/III);

5) **żyto** — zwolnione od podatku od 1. maja 1929 r. (okólnik z dnia 4. maja 1929 r. Nr. D. V. 3610/4/29 i z dnia 26. lipca 1929 r. Nr. D. V. 6137/4),

6) **owies** — zwolniony od podatku od dnia 1. lipca 1929 r. (okólnik z dnia 24. czerwca 1929 r. Nr. D. V. 5348/4);

7) **mięso oraz bite świnie** — zwolnione od podatku od 1. lipca 1929 r. (okólnik z dnia 16. lipca 1929 r. Nr. D. V. 6042/4 i z dnia 12. czerwca 1930 r. Nr. D. V. 5884/4);

8) **chmiel** — zwolniony od podatku od 1. sierpnia 1929 r. (okólnik z dnia 2. sierpnia 1929 r. Nr. D. V. 5935/4).

9) **rzepak, rzepik, siemie konopne, fasola, groch, bobik, wyka, peluszka, soczewica, łubin, hreczka i koniczyna** — zwolnione od podatku od 1. sierpnia 1929 r. (okólnik z dnia 15. października 1929 r. Nr. D. V. 8132/4);

10) **ruda darniowa** — zwolniona od podatku od 1. stycznia 1930 r. na przeciąg jednego roku (okólnik z dnai 17. lutego 1930 r. Nr. D. V. 10050/4/29);

11) **bydło i trzoda** — podlega podatkowi według ulgowej ½%-owej stawki od 1. stycznia 1929 r. do 31. grudnia 1929 r. (okólnik z dnia 20. marca 1930 r. Nr. D. V. 8296/4); zwolnione od podatku od 1. stycznia 8296/4);
1930 r. (okólnik z dnia 20. marca 1930 r. Nr. D. V.

12) **jęczmień i konie** — zwolnione od podatku od 1. stycznia 1930 r. (okólnik z dnia 20. marca 1930 r. Nr. D. V. 8296/4);

13) **jaja** — podlegają podatkowi według ulgowej ½%-owej stawki od 1. stycznia 1929 r. do 31. grudnia 1929 r. (okólnik z dnia 24. marca 1930 r. Nr. D. V. 3109/4/30); wolne od podatku od 1. stycznia 1930 r. okólnik z dnia 24. marca 1930 r. Nr. D. V. 3109/4/30);

14) **len, pakuły lniane, siemie lniane i seradela** podlegają podatkowi według ulgowej ½%-owej stawki od 1. stycznia 1929 r. do 31. grudnia 1929 r. (okólnik z dnia 10. maja 1930 r. Nr. D. V. 3476/4); wolne od podatku od 1. stycznia 1930 r.) okólniki z dnia 10. maja 1930 r. Nr. D. V. 3476/4 i z dnia 3. listopada 1930 r. Nr. D. V. 10614/4);

15) **skóry surowe** — podlegają podatkowi według ulgowej ½%-owej stowki podatkowej od 1. stycynia 1929 r.) okólnik z dnia 10. maja 1930 r. Nr. D. V. 3476/4);

16) **ziemniaki** — zwolnione od podatku od 1. listopada 1930 r. (okólnik z dnia 12. grudnia 1930 r. Nr. D. V. 9896/4/30);

17) **drób bity** — zwolnione od podatku od 1. grudnia 1930 r. (okólnik z dnia 22. stycznia 1930 r. Nr D. V. 12103/4/30).

Z powyższych ulg korzystają przedsiębiorstwa, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe i fakt wywozu udowodnią deklaracjami celnemi.

W okresach nieobjętych powyższym wykazem, wyżej wymienione surowce podlegają opodatkowaniu przy transakcjach eksportowych według 2%-owej stawki podatkowej.

—o—

ZMIANA ROZPORZĄDZENIA O PROTESTOWANIU WEKSLI PRZEZ POCZTĘ.

W Dz. U. Nr. 29. z 31. marca br. ukazały się pod pozycjami 199 i 200 dwa rozporządzenia w powyższej sprawie. Do ważniejszych postanowień należą: Od daty wejścia tegoż rozporządzenia tj. od 1. kwietnia br. wolno jednym listem zleceniowym posła przesłać do zainkasowania wzgl. do protestu weksel opiewający na 2,000 zł. (podczas gdy dotychczas tylko do 1.000 złotych).

Prócz tego nowe rozporządzenia zawiera następujące postanowienia, które nie mieściły się w dawniejszym rozporządzeniu, t. zn. zawartem w Dz. U. Nr 60. z r. 1927 poz. 529,

Urzędy Pocztowe nie będą sporządzały protestów weksli z powodu niezapłacenia jeżeli weksel jest wystawiony na obszarze Wolngo miasta Gdańska, nawet w walucie polskiej.

W jednym liście zleceniowym można przesłać od 1. do 5 dokumentów wierzytelnościowych, płatnych w różnych terminach i przez różnych dłużników. Do

każdego dokumentu wierzytelnościowego musi być dołączony odpowiedni wykaz zleceniowy.

Żądanie zaprotestowania wekslu do kwoty 200 zł. (?? prawdopodobnie błąd w rozp., niezawodnie ma być 2,000) na obszarze województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części Województwa śląskiego będzie uwzględnione również i w tych wypadkach, jeżeli miejsce płatności wekslu znajduje się w okręgu doręczeń listonosza wiejskiego.

Jeżeli nadawca w jednym liście zleceniowym wysyła więcej niż jeden dokument wierzytelnościowych

Listy zleceniowe winny być nadawane tak, aby do urzędu pocztowego, który ma wykonać zlecenie mogły nadejść przynajmniej na 24 godzin, nie wcześniej jednak niż na 10 dni przed terminem płatności każdego z dokumentów wierzytelnościowych zawartych w tych listach.

——o——

PRZERACHOWANIE WKŁADÓW W WIEDEŃSKIEJ P. K. O.

Wielu obywateli polskich posiada dotąd niezrealizowane pretensje z tytułu wkładów czekowych i oszczędnościowych w wiedeńskiej P. K. O.

Sprawę likwidacji, tj. przerachowania i wypłaty odnośnych należności regulują Konwencja Rzymska z 6/IV 1922 r. i dodatkowy Układ z 23/II 1925 poz. 528 Dz. U. z r. 1929, ze sprostowaniami poz. 610 Dz. U. z r. 1929 i poz. 14 Dz. U. z r. 1930.

W myśl art. 6 wspomnianej Konwencji, P. K. O. w Warszawie zarządziła rejestrację (spis) niezrealizowanych wkładów w wiedeńskiej P. K. O., złożonych tam do 1 listopada 1918. Termin tej rejestracji, z wezwaniem do zgłoszeń odnośnych wkładów przez posiadaczy tych wkładów, był kilkakrotnie opublikowany w prasie codziennej, oraz w „Monitorze Polskim" z 7 grudnia 1929 r. nr. 282.

Wedle wyjaśnienia Prezydjum P. K. O. z 13 marca 1931 r., L. 5667/D. A., rejestracja powyższa została już ukończona, a obecnie czynione są przygotowania do przejęcia aktywów, przyznanych Polsce powyższymi Traktatami. Kwota, uzyskana z realizacji przejętych aktywów, będzie zużyta na pokrycie niezlikwidowanych dotychczas pretensyj czekowych i oszczędnościowych, złożonych w wiedeńskiej P. K. O. do dnia 1 listopada 1918 r.

Stawka przerachowania będzie zależną od wysokości osiągniętego pokrycia. Określi ją Ministerstwo Skarbu w Warszawie, które też wyda dotyczące przepisy wykonawcze.

O ile nie zajdą żadne nieprzewidziane przeszkody, wypłata przypadających należności rozpocząć się ma w b. roku.

——o——

KRONIKA

WSPOMNIENIE POŚMIERTNE.

Dnia 5 bm. zmarł dr. Józef Sachs, wiceprezes Izby Przemysłowo-Handlowej w Łodzi, prezes Stowarzyszenia Kupców m. Łodzi. Zmarły był wybitnym działaczem gospodarczym i położył duże zasługi w dziedzinie organizacji handlu.

NEKROLOG

W ubiegłym tygodniu zmarł po długich a dolegliwych cierpieniach błp. Markus Tigner, nestor kupiectwa krakowskiego branży futrzanej, jeden z członków-założycieli Krak. Stowarzyszenia Kupców. — Rodzinie błp. Zmarłego, który cieszył się wśród szerokich sfer kupiectwa krakowskiego najlepszą opinją, dzięki swemu nieskazitelnemu charakterowi wyraża najgłębsze współczucie

Wydział Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców.

——o——

ZASTĘPCA POSZUKIWANY.

Firma szwajcarska branży tkanin gumowych i szelek poszukuje poważnych reflektantów dla przyjęcia przedstawicielstwa na powyższe artykuły.

Oferty nadsyłać należy do redakcji Przeglądu Kupieckiego pod Nr. B. II. b-2 (tel.) 10.

Plenarne posiedzenie Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie

W poniedziałek 30. marca br. odbyło się plenarne posiedzenie Izby przemysłowo-handlowej w Krakowie przy licznym udziale radców. Przewodniczył prezes Izby p. Tadeusz Epstein. Sprawozdanie z działalności biura Izby za czas od ostatniego plenarnego zebrania złożył wiceprezes Kwiatkowski.

Odnośnie do akcji rządowej zniżki cen, Izba zajęła stanowisko wspólne ze wszystkiemi Izbami przyczem stwierdziła, eż w związku z tą akcją w licznych wypadkach już przed jej podjęciem ceny artykułów spadły poważnie, że dalsza akcja winna być prowadzona indywidualnie, branżowo, z dokładnem uwzględnieniem faktycznych stosunków w każdej poszczególnej gałęzi przemysłu i handlu i że należy unikać propagandy, któraby mogła wywołać wśród kupiectwa i konsumentów nieuzasadnioną abstynencję w dokonywaniu zakupów.

Na skutek interwencji Kongregacji Kupieckiej Zarząd Izby uchwalił zwrócić się do władz z żądaniem ścisłej kontroli i silnej represji handlu ulicznego Między innemi dogamała się Izba wstrzymania wydawania nowych licencyj na handel uliczny, stopniowej likwidacji licencyj już wydanych, uwolnienia śródmieścia od handlu ulicznego i t. d.

Izba interwenjowała w Ministerstwie Skarbu pra

gnąc uzyskać zapewnienie warsztatów pracy dla byłych **hurtowników soli.**

Podjęto starania o przywrócenie **Urzędu miar i wag z siedzibą w Nowym Targu.**

Na prośbę Gazowni krakowskiej odniosła się Izba z memorjałem do Głównego Urzędu Miar i Wag w Warszawie w sprawie zarzutów podnoszonych w prasie, jakoby przemysł i handel, a nawet przedsiębiorstwa komunalne używały nieprawidłowych miar i wag. Dotąd nie otrzymała Izba odpowiedzi.

W związku z zamierzonem podjęciem przez Rząd pertraktacyj o zmianę traktatu handlowego z Czechosłowacją i Austrją, zbiera Izba potrzebne materjały i mimo krótkiego terminu (do 5. kwietnia) zrobi wszystko, aby zagadnienie to ująć jak najgruntowniej. W związku z projektem Dyrekcji Manopolu Tytoniowego zniesienia rejonów sprzedaży wyrobów tytoniowych, organizecje sprzedawców tytoniowych zwróciły się do Izby Krakowskiej z prośbą o podjęcie akcji w kierunku utrzymania dotychczasowego systemu. Biuro Izby przedmiot ten bada, poczem zostaną postawione odpowiednie wnioski.

Następnie wiceprezes Kwiatkowski omówił tak aktualne a doniosłe dziś zagadnienia **turystyczno-uzdrowiskowo-hotelarskie.** Pożyteczna inicjatywa Izby Krakowskiej w powyższych sprawach znalazła odpowiednią ocenę w kołach rządowych, czego wyrazem było uznanie ze strony p. wiceministra Starzyńskiego na Zjeździe turystycznym w Warszawie, w dniu 17. marca b. r.

Z kolei wiceprezes Kwiatkowski zilustrował cyfrowo rozwój ruchu turystyczno-uzdrowiskowego w Polsce, a w szczególności na terenie Izby Krakowskiej, poczem zaznaczył, że rozpoczętą akcję będzie Izba prowadziła konsekwentnie, według następujących wytycznych: 1: uruchomienie organizacji regjonalnej i ustalenie jej programu pracy, 2) sporządzenie katastru turystyczno-uzdrowiskowego województwa krakowskiego wraz z obrazowaniem stanu obecnego przemysłu turystycznego, ujętem nie z punktu widzenia interesów lokalnych, lecz z punktu widzenia interesu regjonu, 3) uruchomienie szkoły hotelarskiej w Krakowie, 4) zbadanie możliwości storzenia kredytu długoterminowego dla całego przemysłu uzdrowiskowego i hotelarskiego, 5) przyspieszenie stworzenia Instytutu Balneologicznego, 6) wdrożenie starań celem wysłania zagranicę dla studjów wielkich organizacyj turystycznych jednej młodej siły, odpowiednio ukwalifikowanej, jako organu pomocniczego dla spraw turystyki, uzdrowisk i hotelarstwa w regjonie krakowskim.

Sprawozdanie Prezydjum przyjęła Rada do wiadomosci, poczem radca Anczyc imieniem Komisji rewizyjnej przedstawił wniosek na **udzielenie obsolutorjum Zarządowi** i Prezydjum Izby, za rok 1930. Wniosek ten Rada jednomyślnie uchwaliła poczem przewodniczący prezes Epstein zwrócił uwagę na konieczność ukonstytuowania się Komisji wyborczej, którąby wspólnie z zamierzonym przez p. Ministra przemysłu i handlu komisarzem rządowym Izby dokonała wyboru radcy izbowego w miejsce dyr. Ungara, delegowanego do Izby przez Związek Banków. Na wniosek wiceprezesa Kwiatkowskiego Rada uchwaliła skład komisji wyborczej w osobach radców: Dr. Merza, Schechtera, Jakubowskiego, dyr. Inż. Seiferta, Inż. Adelmana i Anczyca, oraz dyr. Inż. Mianowskiego jako reprezentanta Izby.

Następnie wicedyrektor Maiss przedłożył plenum wniosek Zarządu Izby, ab yna wystawienie **legitymacji dla komiwojażerów** udających się zagranicę pobierała Izba za legitymację główną 10 zł., a za legitymację dodatkową lub wymianę jej na następny okres ważności — 5 zł. Wniosek ten Rada przyjęta jak również upoważniła Zarząd **do obniżenia należności pobieranych przez Izbę od świadectw pochodzenia** w wysokości 2 promil — do granic i do czasu, w jakich względnie od którego uzna to Zarząd za stosowne.

W dalszym ciągu zgłoszono szereg wniosków nagłych, a to: radca **Rąb:** w sprawie projektu zniesienia rejonów sprzedaży wyrobów tytoniowych, r. **Dembitzer** w sprawie przesunięcia godzin zamykania sklepów spożywczych do 8 wieczór, oraz r. **Pfeffer**: 1) w sprawie stosowania na indywidualne podania jednoprocentowej stawki podatkowej odnośnie do przedsiębiorstw handlowych o II. kategorji świadectw przemysłowych, nieprowadzących prawidłowej księgowości, 2) w sprawie dalszego udzielania pozwoleń przywozu kupcom III. kategorji o ile one dotyczą towarów dozwolonych do sprzedaży tego rodzaju kupcom, 3) w sprawie ustosunkowania się Izby do zagadnień handlowych wobec unji celnej Niemiec i Austrji, 4) w sprawie spodziewanego zatwierdzenia przez rząd Rzeszy traktatu z Polską, oraz 5) w sprawie zniesienia opłat wizowych przy przejazdach i wjazdach do Państw, z któremi łączą nas traktaty.

Wkońcu r. Anczyc poruszył sprawę zamierzonej nowelizacji przepisów o umowach zbiorowych.

R. Inż. Adelman postawił wniosek, aby Izba podjęła starania o rozszerzenie pasa turystycznego z polskiej strony po Kraków, przyczem wyraził obawę, że groźba wyłączenia śląskich linij kolejowych z Dyrekcji krakowskiej i przydzielenia ich do Dyrekcji katowickiej nie ustała, wobec czego należy poczynić wszelkie starania około utrzymania linij śląskich. R. Jamantt z Zakopanego zaapelował do Izby, aby ta w drodze, w jakiej uzna za stosowne, poruszyła w Warszawie wprowadzenie do Komisji popierania turystyki, jednego delegata Izby krakowskiej i jednego delegata sfer gospodarczych Zakopanego.

Na wszystkie powyższe wnioski i interpelacje udzielali wyczerpujących odpowiedzi i wyjaśnień, bądźto prezes Epstein i wiceprezes Kwiatkowski, bądźteż dyrektor Inż. Mianowski, wicedyrektorzy: Gaertner, Maiss i Dr. Radzyński. W szczególności co do sprawy kolei śląskich poruszonej przez r. Adelmana, prezes Epstein przypomniał zabiegi Izby nad utrzymaniem tych linij w zarządzie Dyrekcji krakowskiej, przyczem podkreślił szczególnie życzliwe w tej kwestji stanowisko wojewody krakowskiego p. Dr. Kwiaśniewskiego. Na wniosek przewodniczącego, Rada uchwaliła jednomyślnie wyrazić p. Wojewodzie i prezesowi Dyrekcji kolei w Krakowie gorące podziękowanie za obronę słusznych interesów przemysłu w tej dziedzinie i prosić ich usilnie o dalszą opiekę i pomoc.

Życzeniami „Wesołych Świąt" prezes Epstein zamknął posiedzenie.

—o—

Krakowska Ajencja

Kraków, ul. Garbarska L. 5.

pośredniczy przy

kupnie i sprzedaży nieruchomości

w Krakowie i na prowincji.

RABKA Zdrój

Do sprzedania lub wydzierżawienia **pensjonat** z urządzeniem obok łazienek.

Tamże 4 sklepy razem lub osobno.

Wyrobiona klientela żydowska.

Wiadomość: Józef Gerstel, Kraków ul. Meiselsa 2.

Mam

GOSPODARSTWO

70 mórg, rola drenowana pszenno-buraczana, w tem 20 mórg łąki, do tego gościniec i rzeźnictwo z pełną koncesją, 6 klm. od miasta Ostrowa we wsi Kościelny, bez konkurencji w całości lub częściowo

DO SPRZEDANIA.

Cena według ugody. — Wiadomość: **STRYJAK, Janków Przyg., poczta Przygodzice, st. Ostrów, Wielkopolska.**

Większe obroty handlowe, stałe dochody mieć będzie każdy kupiec, inserujący w „Przeglądzie Kupieckim“.

E. MOSZKOWITZ

Jarosław (Małopolska)

Przedstawiciel Polskich Zakładów Pirotechnicznych Sp. z o. o. pod firmą **„SIRIUS“** w Poznaniu, poleca znane wysokojakościowe naboje do korkowców marki **„MENTOR“**

oraz pierwszorzędne precyzyjne calówki (metry składane) **i legalizowane przymiary** dla towarów bławatnych firmy **BRACIA FAKTOR** w Częstochowie.

PIECZĄTKI RÓŻNEGO RODZAJU

Wytwórnia wszelkiego rodzaju **WINIET** WYTŁACZANYCH KOLOROWYCH w różnych rozmiarach pierwszorzędnego wykonania, poleca

ALEKSANDER FISCHHAB

KRAKÓW, ULICA GRODZKA L. 46

TELEFON Nr. 132-56

Zamówienia uskutecznia się najszybciej! Ceny umiarkowane!

A. PIASECKI

FABRYKA CZEKOLADY S. A.

KRAKÓW

POLECA SWE WYROBY

Ważne dla Fabryk Papy Dachowej oraz drogerzystów

Smołę destylowaną z węgla kamiennego
Pak twardy z węgla kamiennego
Karbolineum
Olej kreosotowy (Olej ze smoły z węgla kamiennego dla Zakładów impregnacyjnych

Naftalinę białą w łuskach
Naftalinę surową
jakoteż wszystkie inne chemiczne i smołowe produkty nabyć można u firmy:

MARKUS STERN, Kraków, ul. Gertrudy 12a

Zastępstwo na Polskę firmy „Teerag“ Sp. Akc. Wiedeń

Naczelny redaktor: Dr. Norbert Salpeter. — Wydawca: Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. — Redaktor odpow. Leon Haas. — Nowa Drukarnia Dziennikowa w Krakowie, pod zarządem Maksymiljana Feldmana.